

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/106/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011181
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2120011181.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 18.5.2023, sp. zn. 6T/43/2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.11.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 18.5.2023, sp. zn. 6T/43/2020 rozhodol tak, že obžalovaného A. B. uznal za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona. Za to ho odsúdil podľa § 158 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona k trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a §50 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd obžalovanému uložil tiež trest zákazu činnosť viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 1 (jeden) rok. Rozhodol aj o nároku poškodených na náhradu škody.

2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolanie a to čo do výroku o treste. Obžalovaný odôvodnil svoje odvolanie tým, že (citácia):

„V trestnej veci obžalovaného: A. B., nar. XX.XX.XXXX, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 6T/43/2020, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) vyhlásil súd, na pojednávaní dňa 18.05.2023, rozsudok, ktorým ma uznal:

....,za vinného na skutkovom a právnom základe obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 27.05.2020, sp. zn. 2Pv 88/20/2207-153, za čo ma odsúdil podľa § 158 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, 3 TZ, 36 písm. l) TZ, na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) TZ a § 50 ods. 1 TZ mi súd výkon trestu podmienienečne odložil a určil skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 TZ mi súd uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti uvedenému Rozsudku Okresného súdu Trnava, zo dňa 18.05.2023, sp. zn. 6T/43/2020, ktorým ma súd uznal vinným a uložil mi trest, som ešte hneď po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.05.2023 podal odvolanie voči rozsudku, a to voči výroku o treste. Týmto prostredníctvom svojho obhajcu, odôvodňujem svoje odvolanie, a to nasledovne:

Rozhodnutie súdu o výške a druhu trestu považujem za nesprávne a trest za neprimerane prísny. Mám za to, že súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, a to najmä odpis registra správnych deliktov a priestupkov. Taktiež súd prvého stupňa vykonané dôkazy vyhodnotil v rozpore so základnými zásadami ukladania trestov.

V prvom rade plne odkazujem na záverečnú reč môjho obhajcu a v plnom rozsahu zotrvávam na všetkých argumentoch uvedených k vykonanému dokazovaniu.

Trest ako taký za neúmyselné ublíženie na zdraví v trvaní 2 mesiacov, ktorý mi bol podmienične odložený na skúšobnú dobu 1 rok akceptujem a rešpektujem. Stotožňujem sa aj s odôvodnením jeho uloženia, ktoré súd uviedol. Absolútne však nerozumiem z akého dôvodu mi súd ukladal aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, ak je uloženie tohto trestu len fakultatívnou možnosťou súdu a zákon neprikazuje jeho obligátne uloženie. Zároveň sa v tomto prípade jeho uloženie ani nejaví ako vhodné a neprímerane poškodzuje mňa a najmä moju rodinu.

V podstate jediným dôvodom uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu boli podľa odôvodnenia súdu len moje priestupky na úseku cestnej premávky. Súd poukazuje na početnosť a charakter týchto priestupkov, a to aj potom ako som porušením dôležitej povinnosti uloženej zákonom 8/2009 Z.z. o cestnej premávke z nedbanlivosti inému ublížil na zdraví dňa 27.08.2019. Súd k tomuto vymenoval 8 mojich priestupkov na úseku dopravy. Bližšie však nešpecifikoval v čom má spočívať „charakter“ týchto skutkov a čo si pod tým predstavuje.

K tomuto uvádzam, že toto tvrdenie súdu je skresľujúce a čiastočne aj účelovo zavádzajúce. Po tom ako došlo dňa 27.08.2019 k dopravnej nehode, tak som bol postihnutý len za 5 dopravných priestupkov a po vydaní trestného rozkazu len za 4 dopravné priestupky. Teda nie 8 ako uvádza súd. Všetky ostatné sa stali ešte pred dopravou nehodou, za ktorú som teraz postihovaný. Z toho 2 priestupky sú za nepoužitie bezpečnostných pásov, čím som mohol ohroziť len seba a nikoho iného.

Okrem toho v tom čase som mal zdravotné problémy, pre ktoré som nemusel nosiť bezpečnostný pás. Nemal som však odporúčanie od lekára pri sebe v čase kontroly políciou. Jeden priestupok je za nerešpektovanie dopravného značenia, jeden za porušenie zákazu zastavenia, keďže som si nevšimol kde presne končí toto obmedzenie, čím som ale nikoho neohrozil za zdraví ani živote a jeden priestupok je za malé prekročenie rýchlosti (cca do 10 km/h), keďže mi bola uložená pokuta 20 €, čo sa môže stať takmer každému vodičovi. Všetky priestupky sú malej závažnosti a vyriešené v blokovom konaní s uložením malej pokuty do 30,- €, takže ich závažnosť bola malá.

Treba si uvedomiť, že som v priemere spáchal tak 1-2 priestupky ročne a od roku 2019 som nemal takmer 2 roky žiaden. Pri tomto si však treba uvedomiť, že ja ročne najazdím cca 96.000 km a viac (200 km do práce a späť + cca 200 km denne v práci za pacientmi), čo je viac kilometrov ako priemerný vodič za cca 10 rokov po rôznych cestách, povrchoch a za rôznych poveternostných podmienkach. Teda od predmetnej dopravnej nehody som najazdil viac ako 300.000 km!!! Predtým som totiž pracoval tiež ako zdravotná sestra, a to na SR a tiež aj v Rakúsku, kde som tiež dochádzal za pacientmi. Mám špecializáciu na „nehojivé rany“ a moji pacienti sú často imobilní, takže nemám inú možnosť, ako sa za nimi dostavovať autom.

K dopravným priestupkom chcem tiež uviesť, že kto je šoférom tak vie, že sa nejakého priestupku z času na čas dopustí, alebo dopustil len za to nebol potrestaný. Nikto nikdy nejazdil absolútne perfektne. Stane sa to každému, či už nevedomé prekročenie rýchlosti, nedodržanie vzdialenosti od auta za ktorým jazdí, alebo napr. nezastavenie pred prechodom, lebo ste sa venovali dopravnej situácii pred sebou viac ako prichádzajúcemu chodcovi na prechod. Nebagatelizujem, len uvádzam, že každý sa môže dopustiť priestupku a takmer každý sa aj nejakého dopustil, hoci za neho nebol postihnutý. Len kým niekto ich spraví v priebehu 10 rokov, mne sa nanešťastie stali v priebehu 4 rokov. Ibaže kým niekto najazdí priemerne 15 tis. km ročne, ja ich najazdím cca 96.000 km a viac.

Nič z uvedeného súd nevzal do úvahy. Prihliadanie len na vyššie uvedené dopravné priestupky je absurdné a v podstate len barličkou pre súd, aby aspoň nejako mohol odôvodniť uloženie tohto trestu zákazu činnosti.

Okrem toho súd síce vymenoval všetky mnou predkladané argumenty, ktoré by odôvodňovali neukladanie trestu zákazu činnosti, ale nakoniec ich ignoroval s tým, že ak mám priestupky daný trest sa nejaví ako nespravodlivý a demoralizujúci. Tu musím súdu oponovať a uvádzam, že sa tak javí. Ukladať okrem trestu odňatia slobody a aj trest zákazu činnosti na jeden rok!!! potom, čo som mohol bez obmedzení ďalej šoférovať, je ako vylepiť dieťaťu facku mesiac potom, čo rozleje mlieko na gauč hoci tam s ním nemalo ísť. V prvom rade nebude vedieť, za čo facku dostalo, v druhom rade mu facku ani netreba dávať, ak dostalo iný trest. A inak komu by sa to zdalo primerané?

Trest zákazu činnosti je v tomto prípade uložený nadbytočne a v podstate neguje a obchádza zásady ukladania trestu uvedené v § 34 TZ. Trest by mal ochrániť spoločnosť pred páchatelom, tým, že mi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí mi podmienky pre nápravu a súčasne odradí ostatných od páchania trestných činov. Nič z tohto tu pri ukladaní trestu zákazu činnosti nie je prítomné.

V prvom rade mi nebol zadržaný vodičský preukaz ani hneď po skutku, hoci mohol byť. Po celý čas, teda takmer 4 roky som mohol, ďalej šoférovať a evidentne nedošlo k žiadnemu ďalšiemu porušeniu dopravných predpisov takým spôsobom, aby bol niekto ohrozený na živote alebo na zdraví. Absolútne tu teda absentuje generálna prevencia trestu. Kompetentné orgány tu mohli zasiahnuť skôr a ak by

mi bolo zadržané vodičské oprávnenie už by som mal trest odpykať, malo by to okamžitý efekt a nepoškodzovalo by ma to tak výrazne, ako teraz, 4 roky od dopravnej nehody, kedy mám už úplne inak zariadený osobný život, mám rodinu a prácu, ktorá ma baví a je aj na pomery SR viac než dobré zaplatená. Podobnú prácu by som si na SR za podobnú mzdu nenašiel. Súčasne som musel na sebe pracovať, aby som ju aj dostal.

Súčasne uloženie trestu zákazu činnosti po 4 rokoch od skutku nemá absolútne žiaden odstrašujúci účinok na nikoho.

Ďalšou zásadou ukladania trestu je, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V tomto prípade však uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu postihuje nielen mňa, ale predovšetkým moju rodinu. T.č. žijem v družkou spolu s našim 1 ročným synom v C.. Som jediným živiteľom rodiny a môj príjem je základ pre všetky rodinné výdavky. Od výdavkov na bývanie a stravu až po šatenie a zdravotnú starostlivosť nášho syna. Nevieť ako vysvetlím rodine, že som dostal trest zákazu činnosti a prišiel o prácu za niečo, čo som spravil predtým ako som si založil rodinu. Taktiež nemôže nikto odo mňa spravodlivo požadovať, aby som čakal 4 roky kým si zariadim osobný život a prípadne založim rodinu, pretože súd mi potom uloží „spravodlivý“ trest. Tento trest mi totiž vôbec nemusel a podľa môjho názoru ani nemal byť ukladaný, keďže si okrem represívnej funkcie neplní žiadnu inú.

Taktiež k primeranosti uloženého trestu zákazu činnosti uvádzam, že ten mi bol uložený až takmer 4 roky od spáchania skutku, čo nie je v obdobných veciach vôbec bežné. Obvyklé sa podobné veci vyšetrí do pár mesiacov a súd rozhodne do 1 roka. V tomto prípade som nerobil ani žiadne obštrukcie a priet'ahy v konaní. Neobstojí tu ani argument súdu, že vo veci konal plynulo a priebežne, keďže vo veci rozhodol už trestným rozkazom z 29.06.2020, pretože ten bol zrušený. Nakoniec bola vec odročená na neurčito po prvom HP, a to na návrh prokuratúry, ktorá navrhovala vykonanie znaleckého dokazovania, pretože bola v dôkaznej núdzi. Toto predsa nemôže byť v konečnom dôsledku mne na ťarchu. Po prvé súd mohol vrátiť vec prokuratúre do prípravného konania ešte pred vydaním trestného rozkazu a po druhé nemusel pripúšťať znalecké dokazovanie. Bolo predsa úlohou prokuratúry zabezpečiť si v prípravnom konaní dostatok dôkazov. V podobných prípadoch sa v podstate obligátne vypracováva znalecký posudok znalcom z odboru dopravy, čo sa v tomto prípade nestalo. Okrem toho z posudku vyplynulo, že aj poškodený poručil dopravné predpisy, keď prekročil maximálne povolenú rýchlosť v obci, čo súd nevzal do úvahy.

Tiež rozumiem, že bolo aj obdobie COVIDU-19, kedy sa tiež nepojednávalo, ale to tiež nemôže byť mne na ťarchu. Ja som žiadne priet'ahy v konaní nespôsobil. Okrem toho z dôvodov na mojej strane sa HP odročilo len raz, aj to o necelé 2 mesiace, čo z celkove dĺžky konania predstavuje zanedbateľnú časť. Navyše, bolo to zo zdravotných dôvodov.

Je však tiež nepochopiteľné, že súd uvádza, že reflektuje všetky dôvody na mojej strane a argumenty, ktoré som predložil k odôvodneniu neprimeranosti uloženiu trestu zákazu činnosti a napriek tomu na ne žiadnym spôsobom neprihliadol ani ich pri ukladaní trestu nereflektoval.

Dokonca mal súd možnosť minimálne kompenzovať neprimeranú dĺžku konania ustanovením § 39 ods. 1 TZ, a to aj pri ukladaní trestu zákazu činnosti a ten ponížiť na 6 mesiacov, čo by síce veľmi moju situáciu neriešilo, ale aspoň nejako ju zmierňovalo.

Mám za to, že v tomto prípade sú splnené podmienky na aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona na mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu sadzby trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. V tomto prípade si aj kratší trest plní svoju úlohu.

Trest, ktorý mi bol uložený považujem subjektívne za neprimerane prísny a som presvedčený, že aj z objektívneho hľadiska sa tak javí. Súčasne pripomínam, že hoci došlo k zraneniu inej osoby mojím nedbanlivostným konaním, nešlo o závažné poškodenie zdravia a nevznikla pri ňom žiadna závažná škoda. Okrem toho aj samotný poškodený mi na HP dňa 18.05.2023 vyjadril podporu a nerozumel, prečo mi je ukladaný aj trest zákazu činnosti. Trest zákazu činnosti teda považujem za nespravodlivý, neúčelný, nevýchovný a závažným spôsobom poškodzuje mňa a najmä moju rodinu. Takmer určite prídem o prácu, pretože k jej výkonu potrebujem nutne oprávnenie viesť motorové vozidlo, čo nebudem spĺňať. Trest zákazu činnosti v podstate spôsobí iba to, že prídem o prácu, o pravidelný príjem a moje rodine sa výrazne zníži životná úroveň.

Okrem uvedeného mám za to, že súd nemôže ukladať trest s tým, že síce s tým nie je stotožnený, ale pre „istotu“ ho aj tak uloží, lebo čo by povedal odvolací súd, ak by sa prokuratúra odvolala! Nepoznám žiadnu konštantnú judikatúru tunajšieho odvolacieho súdu, ktorá by prikazovala prvostupňovému súdu obligátne ukladať trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo pre spáchanie trestného činu podľa § 158 TZ.

Vzhľadom na tieto závažné skutočnosti žiadam odvolací súd, aby po preskúmaní rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku a podľa ustanovenia § 322 ods. 1 Trestného poriadku mu vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie alebo podľa ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu neuloží.“

3. Prokurátor sa práva na podanie odvolania vzdal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (ďalej aj len ako „krajský súd“) rozhodoval o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora. Krajský súd v zmysle § 326 ods. 5 Trestného poriadku a § 269 Trestného poriadku doplnil dokazovanie oboznámením lustrácie z Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov a lustrácie z Agendy dopravno-správnych činností. Obhajca navrhol zmeniť vo výroku o treste napadnuté rozhodnutie a neuložiť trest zákazu činnosti. Prokurátor navrhol odvolanie ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

5. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

6. Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

2) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

7. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

8. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

9. Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

10. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd (ďalej aj len ako „krajský súd“) podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

11. Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania obžalovaného smerujúce len čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tento výrok.

12. Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 (jedného) roka. Trestnú sadzbu uvedenú v § 158 Trestného zákona prvostupňový súd upravoval v jej hornej hranici, nakoľko správne konštatoval prevahu poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona.

13. Podľa odpisu z registra trestov obžalovaného nebol tento doposiaľ súdne trestaný, bol však 8 krát riešený pre priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spáchané v období od 27.5.2018 do 3.11.2022. Okresný súd sa správne vysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre zákonné rozhodnutie o treste obžalovaného. Možno len upresniť, že odvolaciu námietku o neprimeranosti,

nevhodnosti ukladania trestu zákazu činnosti obžalovanému tento predniesol ako obranu už v konaní pred okresným súdom a okresný súd sa s ňou vysporiadal nasledovne:

„Prokurátor navrhol uložiť obžalovanému trest zhodný s trestom uloženým v trestnom rozkaze, vrátane trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Naproti tomu, obhajoba uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá považovala za neprimerané a nevhodné vzhľadom na okolnosti veci, keď obžalovaný auto potrebuje, je vyslovene na ňom závislý z pracovného hľadiska a uložením trestu zákazu činnosti by prišiel o jediný zdroj obživy, čo by zasiahlo nielen jeho, ale aj celú jeho rodinu, keď vyživuje jedno maloleté dieťa narodené v roku 2021 a svoju partnerku, ktorá je t. č. na materskej dovolenke. Obhajca ďalej poukazyval na to, že takýto trest by mal byť uložený 4 roky po tom, čo ku skutku došlo, počas celej tejto doby obžalovaný vykonával činnosť, ktorá mu má byť zakázaná, takýto trest preto podľa neho stráca svoje základné atribúty a neplní žiadnu funkciu, okrem represívnej.

Účelom trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá je dočasné vyradenie páchatel'a trestného činu z možnosti vykonávať túto činnosť.

Súd sa s návrhom obhajoby nestotožnil a obžalovanému (rovnako ako v trestnom rozkaze) uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 1 (jeden) rok, keďže obžalovaný spáchal trestný čin v súvislosti s vedením osobného motorového vozidla. Aj v tomto prípade súd ukladal trest zákazu činnosti na samej spodnej hranici trestnej sadzby, ktorá je zákonom stanovená na jeden rok až desať rokov.

Pri ukladaní trestu zákazu činnosti a jeho výšky súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že obžalovaný je živiteľom rodiny a vodičský preukaz potrebuje pri výkone svojej práce, keď dňa 14. 03. 2023 uzatvoril pracovnú zmluvu so spoločnosťou Austrify Medical GmbH, Viedeň, pričom obžalovaný má možnosť absolvovať kurzy, ktoré zvyšujú jeho kvalifikáciu a hodnotu na pracovnom trhu, rovnako sa súd oboznámil aj s denným pracovným plánom obžalovaného, z ktorého je zrejmé, že na jednotlivé miesta dochádza práve autom. Pozornosti súdu neunikol ani čas, ktorý uplynul od spáchania skutku. Tu je však potrebné uviesť, že súd vo veci konal plynulo a priebežne, keď o obžalobe podanej na súd dňa 27. 05. 2020, bolo rozhodnuté už trestným rozkazom zo dňa 29. 06. 2020, pričom následné vo veci nariadené hlavné pojednávania boli zrušené z objektívnych dôvodov (nepriaznivá pandemická situácia v súvislosti s ochorením COVID-19) alebo z dôvodov na strane obžalovaného, navyše, vo veci sa vykonávalo znalecké dokazovanie, ktoré tiež konanie predĺžilo.

Súd si uvedomuje, že uloženie trestu zákazu činnosti je fakultatívne a jeho uloženie je potrebné vždy prísne individuálne zvážiť, avšak berúc do úvahy početnosť a charakter priestupkov, ktorých sa obžalovaný opakovane dopúšťa na úseku cestnej premávky, a to aj po tom, ako porušením dôležitej povinnosti uloženej mu Zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke z nebanlivosti inému ublížil na zdraví, nemožno mať za to, že uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu by v danom prípade bolo demoralizujúce a nespravodlivé.

Opätovné páchanie priestupkov na úseku cestnej premávky svedčí o neúcte obžalovaného k právnym predpisom a pravidlám spoločenského správania sa, preto uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu sa vyžaduje z dôvodu legitímnej potreby ochrany spoločnosti.“

14. S uvedenou argumentáciou okresného súdu sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje, bez potreby jej opakovania. V rámci odvolacieho konania krajský súd doplnil dokazovanie a zistil, že obžalovaný sa aj po spáchaní prejednávaneho skutku (deň 27.8.2019) dopustil piatich priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom mu boli ukladané sankcie vo forme pokút od 10 eur do 30 eur. Dopravných priestupkov sa dopúšťal však už od roku 2006 a to vrátane opakovaného porušenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 a ods. 3 písm. b) z. č. 315/1996 Z.z., resp. § 4 ods. 2 písm. c) Z.č. 8/2009 Z.z. (vodič nesmie viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo po užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom; vodič nesmie požiť počas vedenia vozidla alkohol alebo inú návykovú látku). Krajský súd uvádza, že nie sú splnené podmienky na zmenu napadnutého rozhodnutia v časti výroku o uložení zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, pretože osoba obžalovaného, jeho neochota zmeniť prístup k rešpektovaniu zákona, vylučujú možnosť „upustiť“ od uloženia takéhoto trestu. K jeho odvolacej námietke považuje ešte krajský súd za potrebné upozorniť, že dieťa (osoba do 14 rokov veku), ktoré rozlialo mlieko na gauč, nie je trestnoprávne zodpovedným subjektom, na rozdiel od obžalovaného. Obžalovaný si zároveň je a musí byť vedomý toho, že trestné konanie vo veci samej je ukončené až právoplatnosťou rozhodnutia o podanej obžalobe a teda vrátane prípadného uloženia trestu zákazu činnosti, bez ohľadu na to, či mu bol alebo nebol zadržaný vodičský preukaz.

15. Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočným spôsobom uviedol skutkové zistenia, ktoré sa viažu k uloženému trestu, ako i úvahy, ktorými sa riadil pri ich hodnotení.

16. Napadnutý rozsudok je vo výroku o treste plne v súlade so zákonom, je spravodlivý a primeraný. Preto tunajší súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.
17. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.